

[Arbejds- og Socialministeren.]

Det andet Punkt i Forslaget drejer sig om Feriebestemmelser. Da Ferieloven blev gennemført i 1938, lod man Lærlingelovens Regler paa dette Omraade blive staaende. Ligesom efter denne Lov har en Lærling Ret til to Ugers Ferie hvert Aar, men medens Princippet efter Ferieloven er det, at man gennem et Aars Arbejde skal tjene til Ferie det følgende Aar, har en Lærling Ferie straks det første Aar, han er kommet i Lære. Til Gengæld har han saa ingen Ret til Ferie i det Aar, han er udlært, fordi han ikke har kunnet opsamle Feriegodtgørelse. Det er et af de Forhold, som man i Ministeriet har været opmærksom paa, og Spørgsmaalet bør formentlig engang tages op.

Forslaget gaar dernæst ud paa at sætte Lærlingenes Ferie til tre Uger mod nu to Uger. Personlig under jeg gerne Lærlingene en længere Ferie, men jeg tror, at dette Spørgsmaal kun kan løses efter nøjere Overvejelser og under behørig Hensyntagen til den almindelige Ferielov.

Endelig gaar Forslaget ud paa, at den teoretiske Undervisning for Lærlinge skal henlægges til Dagtimerne, og at en Lærlings Arbejdstid sammenlagt med Skoletiden ikke maa overstige Fagets Normalarbejdstid. Jeg ser med Sympati paa denne Tanke, men jeg er nødt til at gøre opmærksom paa Vanskelighederne ved at gennemføre den. For det første er der Spørgsmaalet om, hvorvidt Undervisning om Dagen rent teknisk kan gennemføres af Hensyn til Skolerne og disses Lærerkrafter. Men dertil kommer, at der kan blive Tale om en betydelig Indskrænkning af Arbejdstiden, hvor Lærlingene har langt til Skole. Dette Forslag vil derfor ikke kunne gennemføres uden efter en nøje Undersøgelse af Konsekvenserne.

Medens jeg saaledes er velvilligt stemt over for mange af de Tanker, der føres frem om at forbedre Lærlingenes Forhold, naar blot det ikke gaar ud over Uddannelsen, maa jeg dog gentage, hvad jeg har sagt, at jeg ikke finder det foreliggende Lovforslag egnet til Gennemførelse. Jeg tror ikke, at man vinder noget ved Lapperier paa Loven, men mener, at alt det Materiale, der foreligger, maa sammenarbejdes til et samlet Forslag. Jeg kan sige, det er min Agt at overveje en Gennemgang af Lærlingelovgivningen og at stille Forslag til Ændringer i Lærlingeloven. Jeg kan derfor ikke anbefale det høje Ting at stemme for det foreliggende Lovforslag i dets nuværende Skikkelse, men jeg skal naturligvis ikke modsætte mig, at det eventuelt bliver behandlet i et Udvalg.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Karls-son): Som jeg udtalte ved Forelæggelsen af mit Partis Forslag om Ændringer i Lærlingeloven, gør Forslaget langtfra Krav paa at være en fyldestgørende Revision af Lærlingeloven, det er saa langtfra Tilfældet. Det var Meningen med dette Forslag at rette paa de værste Brist, som findes i Lærlingeloven, og som det er muligt rent øjeblikkeligt at forbedre.

Der har, siden vort Lovforslag blev fremsat, været Tale om to, ja, endog tre forskellige Love vedrørende Lærlingeforholdet, og det vilde maaske heller ikke være helt urimeligt. Det er paa den anden Side heller ikke noget helt nyt. Det afgørende for Lovgivningen om Lærlingene er selvfølgelig i første Række Lovgivningens Indhold.

Det er i Dag mange Steder galt med Tilgangen af Lærlinge til forskellige Fag, og der er mange Steder Mangel paa faglært Arbejdskraft, de Toner har man tit nok hørt. Men det skal ogsaa siges, at selve Loven og ikke mindst Mestrenes Stilling efter Lovens Gennemførelse i 1937 bærer en stor Del af Skylden for, at vi paa visse Omraader i Dag lider af Mangel paa faglært Arbejdskraft. Det er ikke, fordi Ungdommen har været uinteresseret i at faa en faglig Uddannelse, men man bør erindre sig, at der af visse Arbejdsgivere, af visse Mestre efter Lovens Gennemførelse i 1937 sattes en voldsom Agitation ind mod den nye Lov.

Med de Kaar, der bydes Lærlingeungdommen i Dag, er det saadan, at færre og færre Arbejderhjem — og det er jo derfra de fleste Lærlinge udgaar — har Raad til at holde deres Børn i Lære. Det er unødvendigt at skildre, hvor bekostelig en Sag det er at skaffe Føde og Klæder til unge Mennesker, som faktisk ingen Indtægt har selv, og det er derfor saa mange unge i Dag ikke gaar fra Skolen til Lærepladserne, men maa gaa til Budpladserne og til de ufaglærtes Rækker. Det er naturligvis ikke saadan, at man skal se ned paa de ufaglærte Arbejdere, men der gives jo langt højere Løn til de unge, som tager Arbejde paa disse Omraader, de faar en saadan Løn, at de stort set kan klare sig selv.

Efter Lovens Vedtagelse i 1937 sattes der som nævnt en voldsom Agitation ind fra visse Sider, og Tallet paa nyantagne Lærlinge inden for de forskellige Fag faldt. Det er det, som svier i Dag, ikke alene til Ungdommen, men ogsaa til Erhvervene, fordi man nu staar og mangler Arbejdskraft. Nu har Situationen imidlertid ændret sig, idet Lærlingetallet er kommet op paa de